

Osnovna šola Šentvid Ljubljana

RAŠICA

2023/24

Člani krožka

Beni Alešević
Hana Koprivec
Jan Dočinski
Lina Merkun
Maša Jenko
Mina Alešević
Patricija Iljevec
Rika Turk
Tadej Dogša
Vid Fajdiga Guštin

Osnovna šola Šentvid
Prušnikova ulica 98
1210 Ljubljana Šentvid

E-naslov Rašice:
rassica98@gmail.com

Nikoli ne pozabite ...

Nikoli se ne pozabite smejati,
poslušati
in se učiti od drugih in kakor tudi ne, da se morate učiti sami;

ne pozabite raziskovati okolice in samega sebe, tako boste spoznali, v kako čudovitem
okolju živite, in tudi, kako čudoviti ste sami;

ne pozabite se čuditi in biti navdušen nad tem, kar zmorejo drugi –
kakor tudi nad tem ne, kar zmorete sami;

ne pozabite reči prosim in hvala – sta besedi, ki delujeta čarodejno;

ne pozabite imeti svoje mnenje in ga povedati na pravem mestu ob pravem času;

ne pozabite spoštovati mnenja drugih – četudi se ti bodo zdela prvi trenutek neumna,
se vprašaj, zakaj kdo tako misli;

in ne pozabite biti prijatelji.

Vsak je genij;

ampak če sodimo ribo po tem,

kako pleza na drevo,

bo živela celo življenje v prepričanju,

da je neumna.

(Albert Einstein)

Uvodnik

J. Skaza

**Najverjetnejši
način za
uspeh je
vedno
poskusiti vsaj
še enkrat.**

ZA LENUHA NI KRUHA

Lenivec je kot vedno sedel na drevesu in lenaril.

Bližala se je zima, a on je še kar lenaril in lenaril.

Ko se je nekega dne zbudil, je ob sebi videl veverico, ki je že pridno nabirala lešnike in orehe za zimo.

Ogovorila ga je: "Gospod lenivec, priporočam Vam, da brž naberete živež za čez zimo, saj bo naslednjih dni lilo kot iz škafo."

"Gospodična veverica, nabiranje hrane je meni španska vas. Odločil sem se, da je ne bom je nabiral."

"Lenivec, samo vedi, da brez hrane čez zimo ne boš preživel. Potem je odšla. Vedela je, da iz te moke ne bo kruha.

Nastopila je zima in lenivec ni zdržal brez hrane, zato je šel k veverici domov in jo prosil:

"Veverica, mi lahko, prosim, odstopiš del svojih lešnikov."

Veverica je pomislila in rekla: "Dragi lenivec, za lenuha ni kruha." Zaprla vrata in odšla zgrist en lešnik.

LENIVEC IN PAJEK

Bil je dan kot iz sanj. Prav sanje pa so prevzemale lenivca. Že cel dan je poležaval na veji in zehal na široko.

Pajek ga je opazoval in majal z glavo. Potem pa ...

»Že, od zjutraj ležiš na veji in sploh ne premakneš svoje lene riti,« je glasen pajek.

»Zakaj bi se premikal, če je lažje ležati. Uživam. Neznansko uživam. In udobno mi je, « ga je zavrnil lenivec.

Lenivcu se zlomi veja, na kateri je ležal, in pfiuuu pade na tla.

»Vidiš, če bi se prej prestavil na drugo vejo, ti sedaj ne bi bilo treba plezati,« se smeji pajek.

Tia Čepon, 7.a

Bodi to,
kar si.
se drugo je že zasedeno.

Oscar Wilde

Dodajte malo življenja v svoje delo –

v svoja zadovoljstva –

v sebe samega.

Prenehajte delati stvari le na pol

in začnite se zanimati za to,

kar govorite in mislite.

(Neznan avtor)

Neuspeh je priložnost,
da spoznamo samega sebe.

(John Killinger)

ŽELVA IN KAČA

Želva in kača živita na travniku dače vstran od trgovine.

Pa sta se odpravila v trgovino. Želva je bil zelo počasna. Zato je zvita kača pohitela, odšla v želvino hišo in ji ukradla rolko. Ko je želva prišla domov, je ugotovila, da ni rolke. Vprašala je kačo: »A si videla koga, ki je bil tukaj, ki je hodil okoli moje hiše?« Kača je pohitela z odgovorom: »Prej sem videla lenivca. Tu okoli se je sukal. Tudi okoli tvoje hiše.«

Želva se je odpravila k lenivcu. Potrkala je na njegova vrata. Počakala. Lenivec se je pojavil na vratih: »Želiš, moja sosedu?« »A si bil pri moji hiši?« je kar izletelo iz nje. Niti odzdravila mu ni. Lenivec je odvrnil: »Zadnje tri dni sem bil na počitnicah. Kako bi potem lahko bil pri tvoji hiši?« Želva je se je vrnila domov. Okrog hiše se je spet smukala kača. »Zdaj vem,« je bila jezna, »zdaj vem, da si se zlagala. In vedi: Kdor laže, tudi krade.! Vrni mi rolko.«

Kača je skomignila s celim telesom, odvihrala in se nazaj vrnila z rolko.

Lars Jenko

Laž ima kratke noge;
ali pa jih sploh nima.

MAČKON MIJAVKO

Za vasjo je živel maček Mijavko. Športen z rjavim krznenim plaščem je hodil po vasi. Nikogar ni pogledal ne pozdravil, še manj, da bi se s kom pogovarjal.

Muce so pogledovale za njim, se mu nasmihale. Poskusile so z njim navezati stik. Bile so neuspešne.

Ko so klepetale ena z drugo, pa so se hvalile:

»Včeraj me je Mijavko ogovoril. Rekel mi je,« tako se je hvalila muca Maca, »da sem najlepša med vsemi.«

»Tega si ne bi mislila. Meni je namreč rekel, da sem cvet me mucicami,« se je pohvalila muca Mici.

Oglasila je še muca Šapka: »Mene pa je povabil na kosilo. Rekel je, da bo ulovil najbolj slastno podgano, in to samo zame.«

»Hehehe,« se je zasmejala muca Sivka, ko jih je slišala.

»Kaj se pa tako režiš?« je bila jezna Maca.

»Krohotaš se kot star sod,« je bila žaljiva Mici.

»Kako se ne bi smejala, ko pa ena drugi lažete. In to samo zato, da bi bila ena bolj pomembna od druge.«

Šapka je jezno zamijavkala: »Tebe še pogleda ne. Z nami pa je prijazen in se pogovarja.«

»Drži kot pribito. Mene niti ne pogleda in tudi vas ne,« jim je ugovarjala Sivka.

Med tem se jim je bližal Mijavko. Šel je počasi, oblečen v novo športno opremo in s slušalkami na ušesih.

Mica, Mici in Šapka so se postavili tako, da jih ne bi mogel zgrešiti. Upale so, da jih bo končno ogovoril in da bodo lahko svoje laži potrdile, češ, vidiš Sivka, da se nismo lagale.

A tega niso dočakale. Ponosno je šel mimo. Pogledal ni nobene, le Sivki, ki je stala sredi poti, je rekel: »Umakni se.« Potisnil jo je ob rob in odkorakal naprej.

Sivka pa glasno: »No, koga je ogovoril?« Pomolčala je in ostalim mucam rekla: »Tudi vas je tako ogovoril, kajne? Zdaj pa se hvalite, kako dober je bil z vami.

Povesile so glave in družno ugotovile, da mu ni za nobeno mar.

**Če te nekdo ne opazi,
še ne pomeni, da nisi
lep ali zanimiv.**

ZA LENUHA NI KRUHA

V gozdu so medved, volk in lisica pripravljali zabavo. Medved je pripravljaj klopj, volk hrano, lisica pa je le gledala. Volk ji je rekel: »Lisica, bi lahko prosim pripravila okraske?« »To je zame španska vas!« je užaljeno rekla lisica. »Potem pa napiši vabila,« je predlagal medved. »Kako ti je ta ideja zrasla na zelniku? Saj veš, da ne znam pisati!« je ogorčeno vzkliknila lisica. »Lisica, iz te moke ne bo kruha! Tudi ti boš kaj postorila,« se je vmešal volk. »Prav! Vama bom pa govorila, kaj je še treba storiti,« je predlagala lisica. Tako je cel dan ukazovala, popoldne pa je volk rekel: »Zdaj pa naredimo še vabila.« »Povabili bomo veverico, ki je naredila torto, ter zajčka, ker je pripravil mizo,« je rekel medved. »In sebe,« je dodala lisica. »Ne, lisica, tebe ne bova povabila. Cel dan nisi nič delala! Za lenuha ni kruha,« je rekel volk. Lisica ju je grdo premerila in švigala v gozd.

Delo krepj
človeka.

ZAKAJ

Zakaj
vsak kuhar kuha juho,
zakaj
vsak človek hoče ujeti muho,
zakaj
pek peče kruh,
zakaj
v deželi toliko je muh?

Zakaj
so stolpnice velike,
zakaj
na koncu stavkov delamo pike,
zakaj
smo vsi tako veliki,
zakaj
je naš zabavnik Miki?

Le zakaj,
zakaj sem očkov sin,
če sem pa tak pobalin;
zakaj
je moja ura črna,
zakaj
medalja je srebrna?

ZAKAJ?

Matej

JEŽKU SE OBRAZ RAZVEDRI

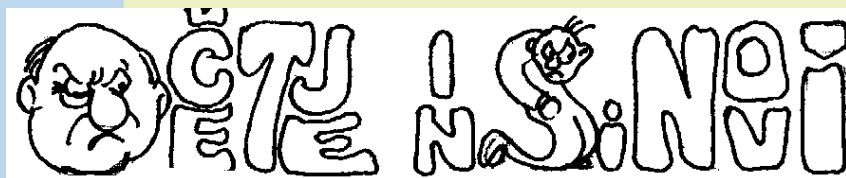
Na koncu vasi
na štoru sedi
ježek že tri dni.
Solze po licu mu drse,
ker ga nobena ježica noče vzeti zase.

Kar pridrvi mimo kokoška Liza
in na ves glas zakriči:
»Ježek, ježek, ali je kriza?«
»Kriza, kriza,
čeprav je hrane polna miza,«
ji žalostno odgovori
in na ves glas zaihti.

»Ne sekiraj se preveč,
jutri ti pripeljem zajetno ježico,
ti pa ji le speči potico.
Skrbi več ne bo,
boš videl, da bo tako!«

Ježku se nasmeji
obraz se mu razvedri,
saj se jutrišnjega dne veseli.

(Ilustracije E. Skrt)

Nos je postal paradižnik, iz katerega je lila mezga. In čepel je še kar naprej na njegovem obrazu, kot da še prosi in čaka udarcev. Zato je Aljoševa pest (Aljoša je namreč usmiljenega srca, zato ni mogel drugače) ponovno prilepila na Janezovo rdečino silovit udarec. Drobna postava se je opotekla, zazibala in treskoma pristala v jarku z odpadno vodo. Ustnice velike in debele, kakor da niso čisto doma na njegovem obrazu, so se razširile in razprle kot pri zdravniku, ko moraš izdavi tisti veliki A, so zavile kot sirena v bližnjem gasilskem domu ter tako, kot zazvonijo zvonovi, ki kličejo NA POMOČ.

**Starši so
vzor
svojim
otrokom.**

Mamice z belimi predpasniki in s poškrbljenimi rutami, z navijalci v laseh, s kuhalnicami v rokah, s copati na nogah so takoj pritekale kot strumni gasilci, ki komaj čakajo na svoj znak, tisto cvileče zavijanje; in obkolile siroto, sedečo v odpadnih vodah, in nemo zrle, skoraj preplašeno, ne vedoč, kaj storiti. V

zadregi so posadile svoje roke ob pas in zrle tja dol, kjer se je v lastnem curku rdečine in odpadnice utapljal Janez in kričal:

»Ta lopov, Aljoša. Klatež! Razbojnik! Lažnivec in tat! Ubiiiiil ga bom, ubil, ko zrastem.«

Obrazi gospe, še vedno rdeči od toplote štedilnikov, likalnikov in sesalcev, so se spogledali. Še isti trenutek so oči: zelene, rdeče, rjave in črne sklenile zvezo ter so soglasno usekale po Aljoši.

In,

če se ne bi pravočasno umaknil, bi ga besede sedaj razkosale na koščke, kot to naredi mesar, ko pripravlja z ostro sekiro materam meso, da pripravijo potem doma juho, ki povzroči pritisk požrešne lakote tudi očetom, ki se izmučeni in zgarani vrnejo z dela.

»Tak je kot stari!« je zarjovela prva.

Druga jo je dopolnila: »Samo pretepal bi se.«

»In hodil po gostilnah!« je kričala tretja.

»Pa prekupčeval bi!« se je oglasila iz ozadja še ena.

»Niti za mleko in za kruh jim ne da. Vse zapije!« je potrdila dobra poznavalka družinskih razmer cele ulice.

»Ali je čudno, da je ta mal tak?« je preglasila vse ostale prva.

»Na policijo bi jih bilo treba!« je z visokim C-jem zatrobila tista iz ozadja.

»Kaj na policijo!« je zosopranirala rdečelična s kuhalnico v rokah, »vojsko bi bilo treba poklicati. Vojsko!«

»V zapor! S ta starim in z mladim!« je bila spet pametna poznavalka razmer.

»V zapor!« so v zboru zatulile vse.

Z
nasiljem
ne rešimo
ničesar.

Ob stresanju jeznih mam se je Janezu ustavila kri. Nehal je tudi zavijati, saj ga je zbrani zbor vaških tolkal preglasil. Skobacal se je iz umazanije. Glasno je še smrknil in se privil ob mamo, ki je vso svojo ljubezen izrazila z božanjem in vprašanjem:

»Te še boli?«

Namesto odgovora, da ga še boli, je odgovoril Janezov život, ki se je tresel, kot da se odpravlja odplesat indijanski timburimbu, ki ga rdečo-rumenokožci odplešejo vselej pred napadom na sovražno njim pleme. Pesti, umazane in okrvavljene, so se nenadoma

zavihte v zrak. Mame so onemele – in slišal se je le sopihajoči in drhteči besneči glas:

»Razsul ga bom. Na koščke!«

Ob tem je tesno stiskal palec in kazalec skupaj, da je vsem nazorno pokazal, da od Aljoše ne bo ostalo nič – še manj kot nič.

»Na tako majcene!« je nadaljeval, »da ga bodo z lupo iskali in s pinceto zlagali. Razmesaril ga bom, da ga niti lastna mati ne bo prepoznala, ... samo da zrastem!«

»Janez! Kdo te je tega učil?« se je čudila uboga mama, ki je predobro vedela, da se pri njih doma marsikatera grda razdere.

»Oči!« ji je ponosno odbrlizgnil. »On vedno reče, da bo zmlel vsakogar, ki se mu zoperstavi. Da ga bo tako pomendral, da se bo iskal po ceeelem vesolju.«

»Nehaj! Tvoj oče že ni tak. Tvoj oče ... še muhe ne bi ubil!« se je obrnila k ostalim in počasi ter s poudarjenim tonom razložila sosedam, da je njen sin priden, da je še njen mož boljši, da so vsi super in da zdaj ne ve, kaj govori njen sin.

Gospe so ji radostno prikimale.

»Kaj pa tisto mami, ko je v mladosti zbil sosedovega Jureta tako, da so mu zobje v zadnjici klavir zaigrali? Ali si pozabila, da nam je večkrat pripovedoval to in da je vedno poudaril, da moram biti takšen kot on; takšen, da bo vsak, ki ga dobi v roke Aljoša Pestnik, zaigral arijo poginule svinje. In vsi trije smo se smejali. Tudi ti.«

»Nehaj!« je postala odrezava mati. »Ne izmišluj si več! Vse to in še veliko več si slišal od tega podivjanega Janeza. Od njega. pri njih tako govorijo. Pri njih, ki nimajo niti za kruh ...« je malo pomolčala in z glasnejšim tonom nadaljevala, »in ne pri nas, ki smo kulturni, ki gremo celo v opero in gledališče ... In da bi se jaz tej svinjariji smejala? Saj si čisto nor. Zmešalo se ti je od udarca!«

»Zato bom pa ubil Janeza ... Bom ..., ko zrastem! Razsekal ga bom v tlačenko. Iz kosti pa

bom naredil piščali in zaigral na orgle bojni marš, da bodo vsi vedeli, kdo je Janez Pestnik. Samo da zrastem!»

Oddaljil se je od belih rut in rdečih obrazov.

»Kaj vse mora požreti mati. Celo življenje ga lepo vzgajaš, potem pa ti lastni otrok sramoti očeta, ki dela cele dneve in še noči, in to le zato, da bi mu bilo lepo, da bi dobil vse ...« je tožila z rdečico sramu obsijana mami.

Obrazi prisotnih so ob tem zaigrali sočutno hvalnico.

»Gospa, otrok je govoril v stresu, » jo je tolažila prva soseda.

»Tudi naši poberejo na ulici marsikaj,« je skomignila poznavalka razmer.

»Vsi le veliko govorijo. Me pa vemo, da so naši otroci pridni, da živimo urejeno družinsko življenje in da pri nas ni tako kot pri Janezovih,« je sklenila govor vaška obrekovalka.

Še enkrat so si izrekle tolažilno salvo besed in so se počasi odpravile domov, ker je sonce že zašlo za hrib in je bilo treba ponovno stopiti k štedilnikom, da bi za domače pripravile slastno večerjo.

Aljošev oče je prišel domov z razmesarjeno roko. Zibal se je in močno zaudarjal po pijači.

Že na vratih je priletel vanj očitek: »Oba sta enaka. Klateža in pretepača.«

**Najboljše
misli se
porodijo
spontano.**

POMENLJIVE MISLI

Iz spisov naših učencev:

Učiteljska

»Poglejte, kako čudovita pokrajina,« žgoli biologinja.

Gledam, buljim, pa nič. Snamem očala, obrišem jih, jih nadenem na nos – in spet nič.

Končno se mi posveti: »Megla.«

Vržem se v premišljevanje, globoko premišljevanje.

Sklep je naslednji:

»Dobro je biti učitelj, saj lahko bereš med vrsticami;

slišiš, česar drugi ne slišijo;

vidiš, česar navadni smrtniki ne vidijo.«

Ta trenutek sem sklenil, ne odločil sem se: »Učitelj bom.«

Šport in lepota ...

Sploh ne razumem fanatikov, ki se podijo za žogo ob največjem soncu. Res je z njimi nekaj narobe, hudo narobe.

Potem pa oni, no, v glavnem one, ki svoje rdeče obraze nastavljajo soncu.

»Mar res mislijo, da bodo v tem zgodnjem jutru porjavele, ali pa je mogoče to le nagon, ki ga nosijo v sebi že od rojstva?«

Če zadeneš gol, zna tudi boleti

»Moram zadeti gol!« si dopovedujem.

In ponovno: »Moram zadeti gol.« In tečem zadenjsko ter poslušam sošolca: »Sam si.

Brcni!«

Napol se obrnem, še vedno zrem proti sošolcu in brcnem. »Auuuu,« zatulim na ves glas. Noga je pristala v vratnici.

Sošolci so pokali od smeha.

»Pa naj zdaj rečejo, da nisem zadel gola!«

In z bolečino odšepam na zelenico.

REBUSI

J=G

O

EC

1. Kdo je tisti, ki ni poraženec?
2. Če poješ preveč krofov, je tvoja uvrstitev lahko slaba. Kje?

Rebus je uganka, pri kateri je treba iz risb stvari, črk ali znakov ugotoviti ustrezno besedo/besedno zvezo.

+

~~DA~~

3. Kaj potrebujemo za učenje ali študij?
4. Slovenska reka v SV Sloveniji?

M

PREMETANKE

Premetanke so zabavne uganke, pri katerih premečemo besede, zapisane z velikimi črkami, da dobimo neko žival, ime ali del telesa, pojem ... Namig za rešitev služijo krepko izpisane besede. Na primer, če premečemo besede, ki so zapisane z velikimi črkami, dobimo novo besedo.

Preproste premetanke:

VOL = lov

SIR = _ _ _

POT = _ _ _

META = _ _ _ _

TOK = _ _ _

TRK = _ _ _

POST = _ _ _ _

VIKI = _ _ _ _

MIT = _ _ _

Težje premetanke:

športni pojem: OMETNOG = _ _ _ _ _

cvetlica: ATRNVIC = _ _ _ _ _

računalniški pojem: TODATEKA = _ _ _ _ _

slovnični pojem: NIKOSNOV = _ _ _ _ _

matematični pojem: NOŽJEMEN = _ _ _ _ _

sladica: DAKOLOČA = _ _ _ _ _

zabava: CASELEVI = _ _ _ _ _

kraj v našem šolskem okolišu: ČESTIŽENA = _ _ _ _ _

UGANKE

ZA VSAK DAN (učenke 5. a-razreda)

Strogo zaupna je,
če jo izdaš,
vest peče te.
Več vrst jih je,
med njimi se skriva tudi ljubezen.

KRIVNOSST

Okrasen je,
koristen pa še bolj.
Sanje ščiti mi,
da môre ni.

VOLICEL NAJS

Sem mama 27 otrok,
ki ni nikoli ne spi.
12 zvezd je moja last,
na modri preobleki jih sedi.
V meni veliko se godi,
zato veliko obiskov k meni prihiti.

STAVAZA ROPSKEEV JEUNI

Visoko v vesolju skriva se,
a človek še vedno je.
Na luno prileti,
zastavo tam pusti.

ASTRAVTON

Ko se kuli zmoti,
bela tekočina je že na poti,.
pomažeš jo
in ko se strdi,
kuli napiše črko i.

SEDIG

Pri testu ti pomaga,
ko tvoj spomin omaga;
a le, če učiteljica na katedru spi.
Ko pa se prebudi,
oj, gorje mi.

POLČKIN

Sem prozoren, pisan ali bel,
ko kaj zalepim, sem zelo vesel;
lepim v trakovih vse dotlej,
če prerežeš me,
lepljenje ustavi se.

PELINLI KART

Ko ustnice suhe so,
na nesem ga na njih;
rdeča, roza in še kaj,
ustnicam da blešč sijaj.

LALOB

Na vratih čepim,
mimoidoče motrim;
preden kdo vstopi,
me prime; po navadi ne po pomoti.
Kaj sem?

LUKKAJ

Drobtinice z neba letijo,
polje, travnik čisto pobelijo;
ko pa sonce pride,
njihova belina v kapljicah izgine.

SINŽENKE

Dolg nos,
na njem pa grozna bradavica,
čira čara dan in noč;
njen trik je vroč,
zato se je otroci res boje,
ker poredne v peč zapre
in jih v siv pepel scvre.

ROVČANICA

DEKLICA S PLANIN

Bila je hiša po videzu belega mleka,
visoka pa kot smreka.
O jeee!

Tam domovalo dekletce
suhe postave in črnih las.
O jeee!

Rada strašila je leve in krokodile.
O jeee!

Če bi bile blizu,
bi se je ustrašile tudi morske svinje.
O jeee!

Nekajkrat v vodo umazano je skočila,
na koncu se je tako vse umazane svinjarije znebila.
O jeee!

Pod slapom imela je mrzlo kopel,
četudi je vetrc hladen čez ribe vel.
O jeee!

Vsakokrat se je lepo uredila,
nato na motor skočila
in glasno zavpila:
»O jeee!«

V Ljubljano je divjala kot hudič,
o jeee,
na Starem trgu parkirala motor pod kotom nič,
o jeee,
nato je zgrabila usnjeni bič
in o jeee –
so gosli in cimbale zapele
in deklice so povsem ponorele.
Plesale so divje
in še bolj divje:
o jeee!

Potem se razjezi
in zavpije: O jeee!»

Mladcem lasje so po koncu vstali,
trepetalo srce je dekletom ob Ljubljani zaspani;
a ona je strašna
in divja
in glasna,
togatna tako,
da je prelepemu Janezu bilo nerodno.
O jeee!

Priplazi se k njej
in jo poprosi:
»Al hotla bi z mano plesati?«

Tišina in molk sta napolnila nebo,
na trgu postalo je čisto tiho.

In ona ga vpraša:
»Kdo si pa ti,
o jeee,
da me sprašuješ,
o jeee,
da me zasleduješ,
o jeee,
da me sedaj milo moleduješ,
o jeee.

In prelepi Janez je lezel v dve gubi lepo,
nazadnje pogreznil se je v Ljubljano umazano.

A naše deklet s prelepe planine,
o jeee,
zgrabila motor je močno,
brum brum brum,
se je zaslišalo še krepko,
nato pa tud nje videl ni nihče,
o jeee, o jaaa!

Barbi

ŠOLSKA

(Prosto po Otonu Župančiču)

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
spet dobivaš cveke pri vseh;
od osmih do dveh
spet spremlja te sam greh;
od osmih do dveh
mi vsak dan zamre nasmeh –
od ponedeljka do petka
od osmih do dveh.

Nad mano so sključeni vsi:

razredničarka,

pedagoginja,

oče

in mama –

a meni gre le nasmeh:

od osmih do dveh,

do petih je jeza v očeh.

Ob šestih zvečer mi ni več za smeh:

mama med rokami glavo tišči,
ati pa trdno za pas drži;
na hudo uro smo pripravljeni vsi:
oči tam vpije,
mama kriči,
sosed pa le nam čez ograjo zagorzi:
»Bo mir in tišina!«

Še tisti trenutek
ob sedmih in pol;
družino preplavi miroljubni simbol.
Mami pogleda očeta,
ta pas izpusti ...
Nato le izdavi:
»Ob osmih za mizo smo zbrani vsi.«

Tako je od osmih do osmih pri nas vsak dan,
najprej nevihta in grozen vihar,
nato pa večerja
in sinček edinček
prejme od njiju
poljubček pred spanjem
v dar.

MISLI O ŠOLI

Slaba stran izobraževanja je, da traja celo večnost.

Jaka

Slabosti izobraževanja so te, da imamo učitelje, ki jih ne maramo in nam gredo na živce in zaradi njih se nam niti ne da poslušati pri uri. Zaradi tega od njihove šolske ure ne odnesemo nič.

Gašper

Slaba plat mojega učenja je, da se snov pogosto »napiflam«.

Ana

Šola zahteva preveliko odgovornost mladih.

Jaka

Meni se šola zdi zelo pomembna, saj tukaj srečam veliko prijateljev

Benjamin

Ko pišem test, sem kot v labirintu, v katerem ne najdem cilja.

Almin

V šoli se učim stvari, ki jih nikoli ne bom rabil; npr Pitagorov izrek.

Jaka

Na valetu bom prišel oblečen v črne hlače, črno srajco, črne airforsice in črno ročno uro Casio. Tako bo izgledala moja črna valeta. Benjamin

Danes se učimo samo zato, da nam starši ne težijo.

Jaka

Šola mi povzroča kup problemov, ki mi že segajo čez glavo. Počutim se, kot da sem na konjski dirki, na kateri je polno ovir.

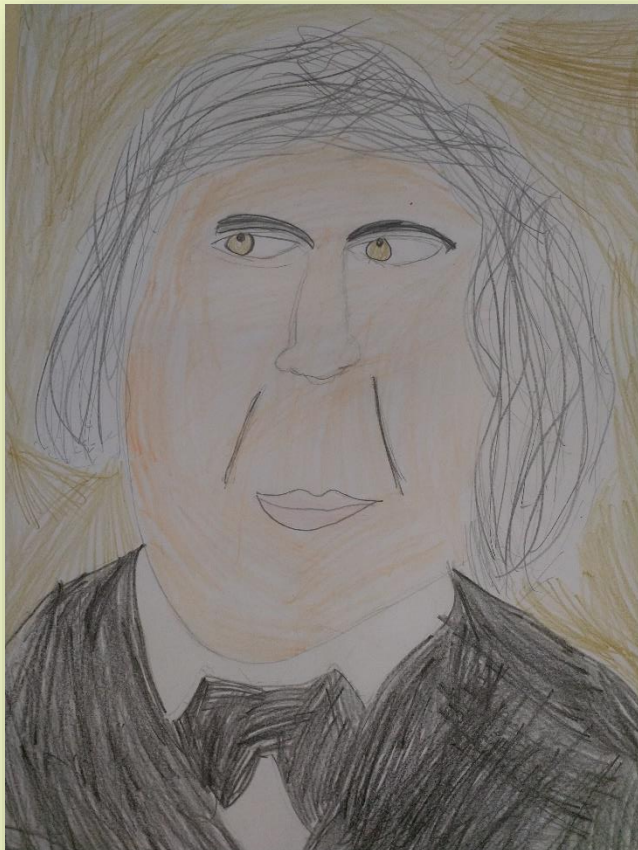
Almin

Spomnim se dogodka, ko sta me na poti ustavili dve turistki in me v angleščini vprašali, kako se pride do centra. Kot sem že prej omenila, sem hodila v šesti razred, in takrat mi angleščina res ni šla dobro. Vprašanje sem še razumela, a nanj v angleščini nisem znala odgovoriti. Vse, kar sem se takrat spomnila: »I don't know.« Nato sem pot nadaljevala in ves čas razmišljala o tem, kaj se je zgodilo. Počutila sem se zelo neumno, hkrati pa sem bila malo jezna sama nase, zakaj se bolj ne potrudim in učim.

Katja

Zame je v šoli kot na športnih stavah: 1, 2, 1, 2 ... Pri čemer nikoli ne zadenem glavnega dobitka.

Nejc

ISKALNICA

SADJE

Banana	Papaja	Mango	Hruška
Ananas	Durian	Jagoda	Lubenica
Kaki	Ribez	Malina	Češnja
Melona	Limona	Limeta	Kivi

Obkroži sadje v smereh

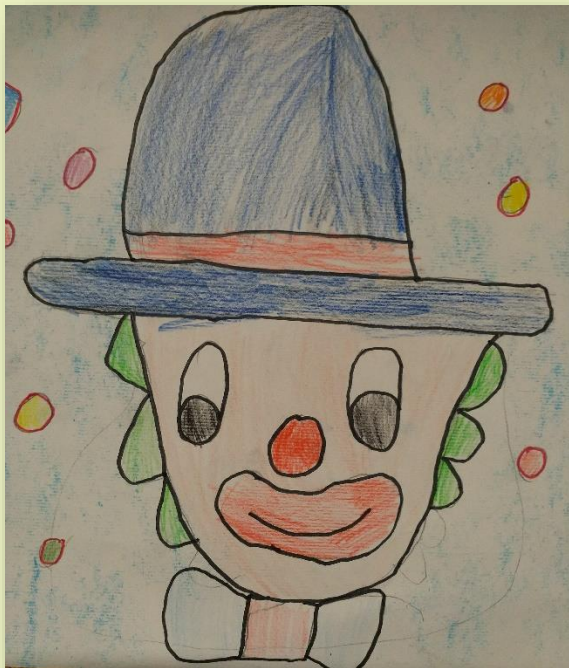
←, ↑, →, ↓

K	I	V	I	L	M	A	L	R
L	S	M	J	I	A	C	I	I
K	P	U	A	M	L	I	M	B
M	A	N	G	O	I	N	E	E
E	Č	D	O	N	N	E	T	Z
L	E	U	D	A	A	B	A	R
O	Š	R	A	K	Š	U	R	H
N	N	I	K	A	K	L	Č	Z
A	J	A	P	A	P	G	M	D
B	A	N	A	N	A	S	K	P

Ko ti je hudo, se nasmej.

Dodaj ali odvzemi

je oblika miselne igre, ki jo lahko rešujemo odzgoraj navzdol oz. odspodaj navzgor.

Če jo rešujemo odzgoraj navzdol, dodajamo po eno črko, in sicer tako, da dobimo novo smiselno besedo.

Če pa rešujemo odspodaj navzgor, pa vsakič odvzamemo po eno črko, da dobimo novo smiselno besedo.

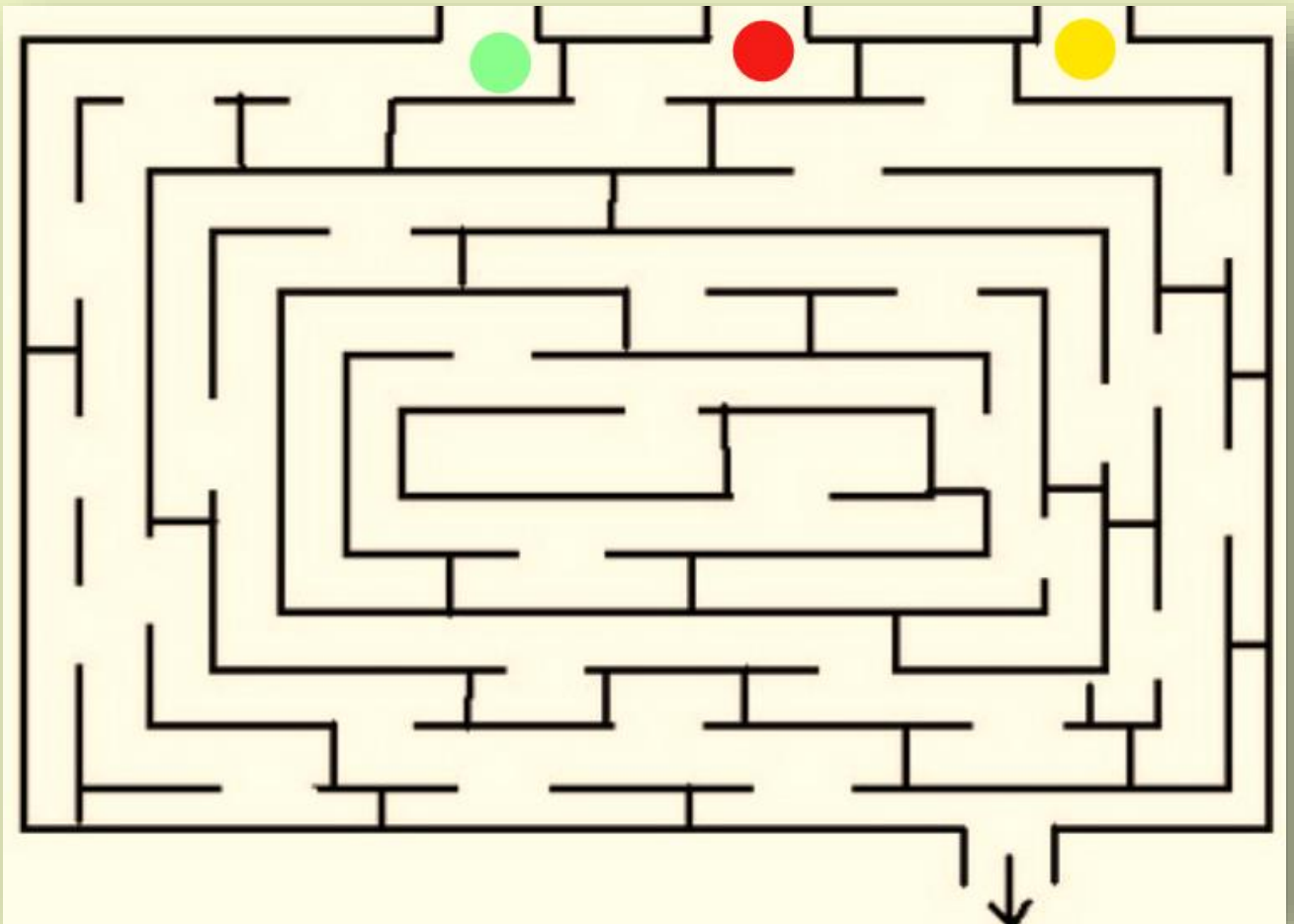
A	R	P	T
--	--	--	--
ARa			
----	----	----	----
KARAt			
-----	-----	-----	-----
KATRAn	KATRAN	PASTIR	MAKETA

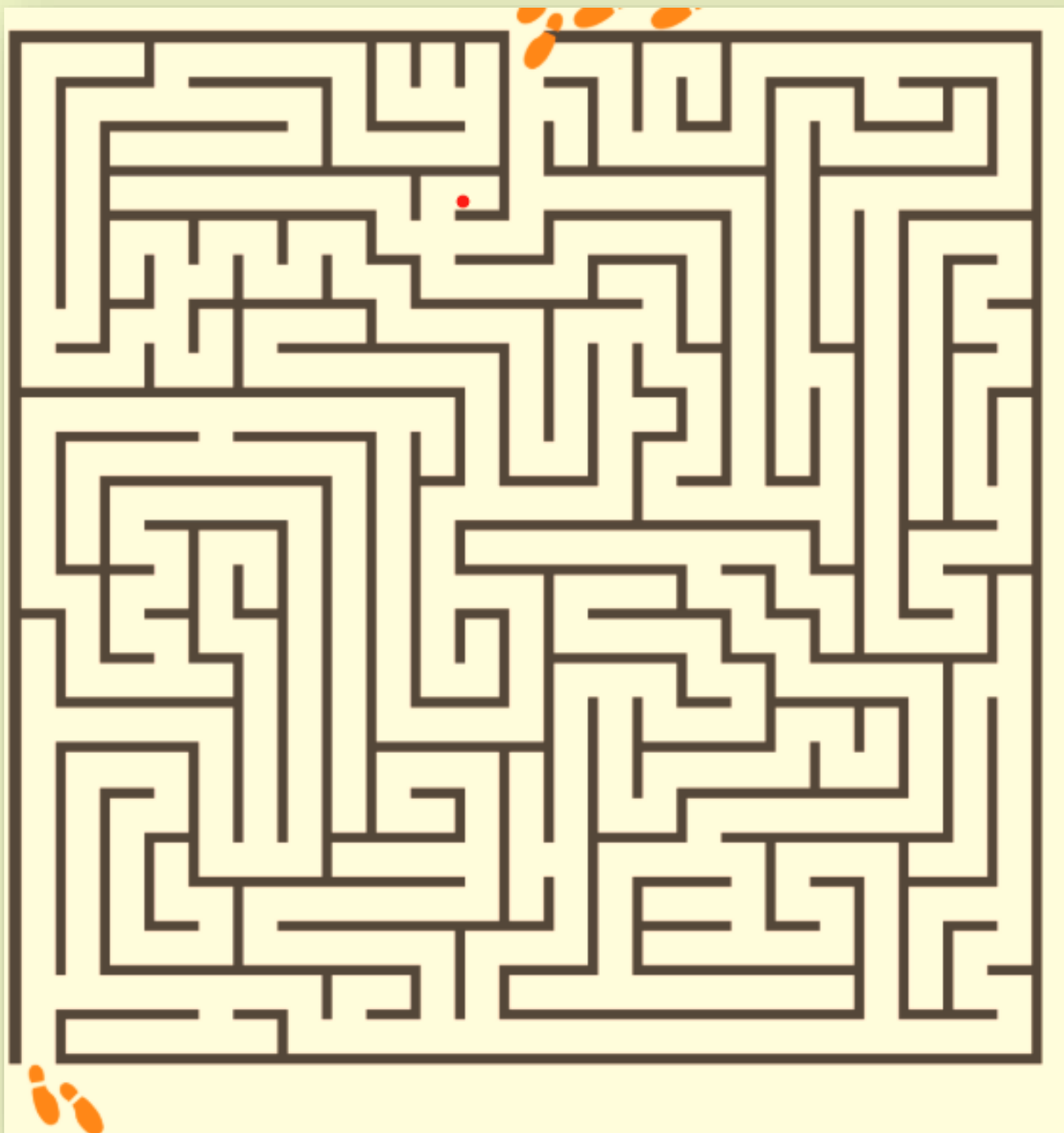
LABIRINT ali BLODNJAK

Labirint ali blodnjak pomeni sklop zapletenih hodnikov oz. drugih ovir in je namenjen predvsem temu, da otrok pridobi grafomotorične sposobnosti.

S KATERO BRAVO BI PRIŠEL DO IZHODA?

Katere stopinje vodijo skozi blodnjak?

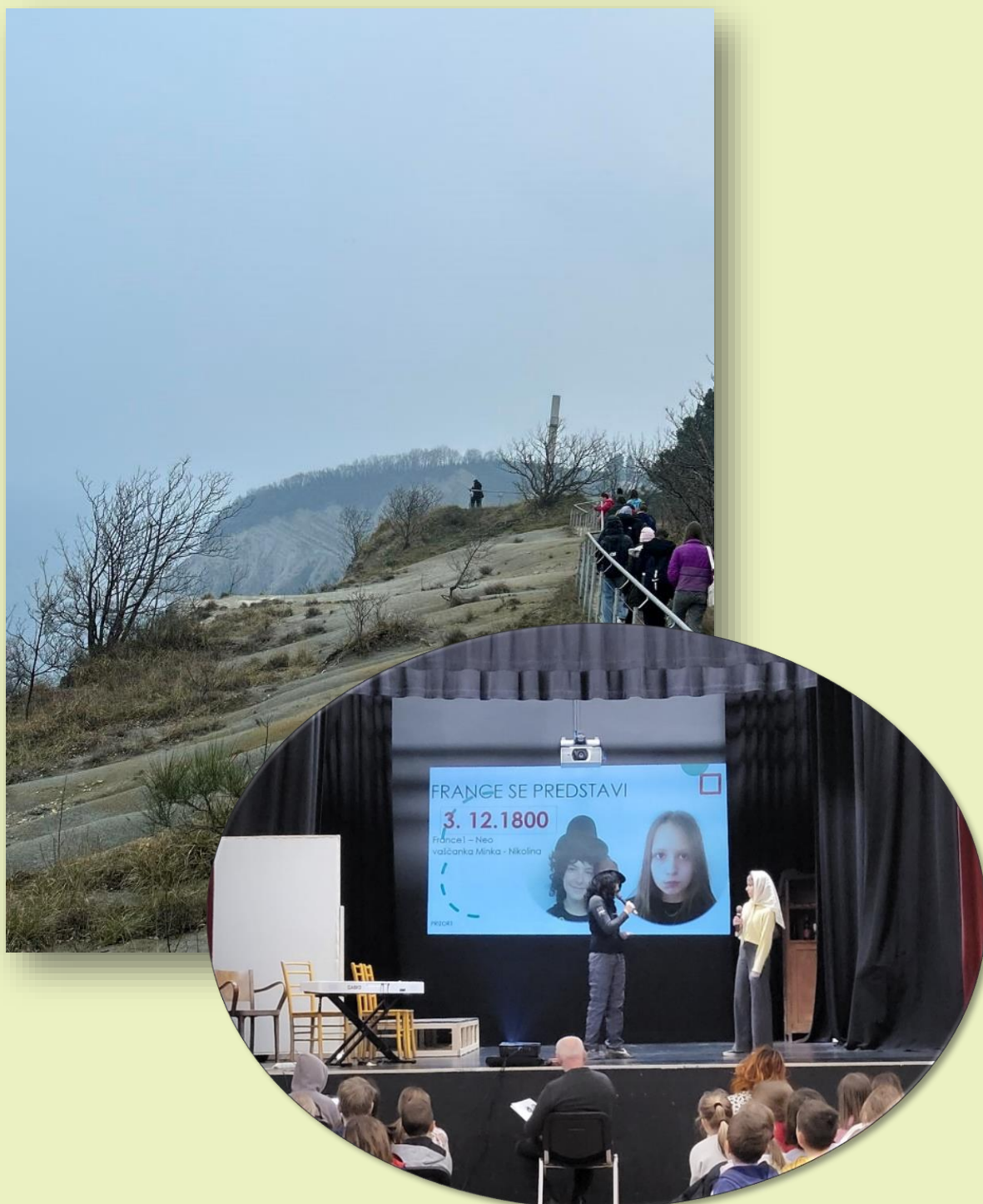

Po kateri poti do sredine?

ŠIRJE UTRINKI

IZ ŠOLSKEGA LETA 2023/24

HURA,
POČITNICE SO TU.

